

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Obvodní soud pro Prahu 2 rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu Ing. Mgr. Hany Chaloupkové a přísedících Jiřího Sehnala a Mgr. Jitky Piňosové v hlavním líčení konaném v Praze dne 09.09.2015

t a k t o :

Obžalovaný

J. K.,

nar. [redacted], [redacted], trvale bytem [redacted]

je v i n e n , ž e

dne 15.9.2014 v 15:55 hodin v Praze 9 po ulici Prosecká v levém jízdním pruhu ve směru od ulice Lovosická k ulici Jablonecká řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. BMW M4, RZ [redacted] jehož majitelem je společnost [redacted], přičemž jel rychlostí nejméně 79 km/hod, kdy je v místě povolená rychlost 50 km/hod, a na úrovni sloupu veřejného osvětlení č. 590915 za zastávkou BUS MHD „Nový Prosek“ ohrozil chodce nezletilého poškozeného D. V. nar. [redacted], který přebíhal ulici Prosecká po vyznačeném přechodu pro chodce z jeho pohledu zprava doleva, srazil jej a způsobil mu tak mimo jiné [redacted], kterým nezletilý dne [redacted] ve [redacted] podlehl, svým jednáním porušil ust. § 4 písm. a), b), c), § 5 odst. 2 písm. f) a § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů,

t e d y jinému z nedbalosti způsobil smrt a tento čin spáchal proto, že porušil důležitou povinnost vyplývající z jeho postavení a uloženou mu podle zákona,

č í m ž s p á c h a l

přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr.zákoníku,

a o d s u z u j e s e

podle § 143 odst. 2 tr. zákoníku **k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 18 (osmnácti) měsíců.**

Podle § 56 odst. 2 písm. a) tr. zákoníku se pro výkon tohoto trestu zařazuje **do věznice s dohledem.**

Podle § 73 odst. 1 tr. zákoníku se ukládá trest zákazu činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu na dobu **5 (pěti) let.**

Podle § 228 odst. 1 tr.ř. je obžalovaný povinen **zaplatit** poškozené P. Ch. nar. trvale bytem, nemajetkovou újmu ve výši Kč a M. V. nar. bytem, nemajetkovou újmu ve výši Kč a náhradu škody ve výši 64.547,- Kč.

Podle § 229 odst. 2 tr.ř. se poškození P. Ch. nar. a M. V. nar. **odkazují** se zbytkem svého nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Podle § 229 odst. 1 tr.ř. se poškození M. Ch. nar. L. Ch. nar. a R. M. nar. **odkazují** se svými nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

O d ů v o d n ě n í :

V hlavním líčení byl prokázán **skutkový děj**, jak byl rozveden shora ve výroku tohoto rozsudku. Obžalovaný J. K. řídil dne 15.9.2014 osobní motorové vozidlo tov. zn. BMW M4, RZ, jehož majitelem je společnost, v 15:55 hodin v Praze 9 po ulici Prosecká v levém jízdním pruhu ve směru od ulice Lovosická k ulici Jablonecká. Obžalovaný jel rychlostí nejméně 79 km/hod, když v místě je povolena maximální rychlost 50 km/hod. Při jízdě na úrovni sloupu veřejného osvětlení č. 590915 za zastávkou BUS MHD „Nový Prosek“ ohrozil chodce nezletilého poškozeného D.

Dále byl v hlavním líčení slyšen svědek M. V. Svědek uvedl, že se bojí vypovídat, aniž by toto konkretizoval. Uvedl, že mu nikdo nevyhrožoval ani jej nekontaktoval. Byl opětovně poučen, že odmítnout vypovídat může toliko ze zákonem stanovených důvodů. Poté uvedl, že si pamatuje pouze, jak běžel chlapci na pomoc, neboť má zdravotnickou průpravu, a začal chlapce resuscitovat.

Za souhlasu obžalovaného i státní zástupkyně byl potom v souladu s ust. § 211 odst. 6 tr.ř. čten úřední záznam o podaném vysvětlení tohoto svědka. Svědek do úředního záznamu uvedl, že dne 15.9.2014 krátce před 16 hod. byl svědkem dopravní nehody, kdy modré BMW srazilo chlapce, který běžel nebo šel po přechodu. Svědek v době nehody právě telefonoval a byl vykloněný z okna směrem k místu nehody. Provoz byl normální, kolony se netvořily. Svědek uslyšel pískání brzd a uviděl modré BMW jedoucí v levém jízdním pruhu ve směru do centra. Toto BMW srazilo chlapce, který běžel nebo šel po přechodu. Žádný jiný chodec na přechodu nebyl. V pravém jízdním pruhu buď hodně zpomalilo nebo stálo osobní vozidlo. Řidič BMW zastavil za přechodem a běžel k chlapci. Rovněž svědek po zavolání na linku 155 běžel k chlapci a začal se o něj starat. Svědek se domnívá, že BMW jelo rychleji než v místě vozidla běžně jezdí.

Dále byl v hlavním líčení slyšen svědek J. P. Svědek uvedl, že v předmětný den jel kolem čtvrté hodiny odpoledne z práce domů. Když v protisměru přijížděl k danému místu nehody, které zná, neboť bydlí nedaleko a chodí tam venčit psa, uviděl chlapce, jak běží zpoza rohu domu, začal brzdít a koukal do zpětného zrcátka, zda za ním nikdo není, aby do něj nenarazilo jiné vozidlo zezadu. Zabrzdil a díval se, jak kluk běžel. Svědek s určitostí může říci, že se chlapec na přechodu vůbec nerozhlédl a vběhl do silnice. Díval se pouze na autobus, který stál na protější zastávce. Poté, co svědek viděl náraz auta obžalovaného do chlapce, se rozjel, neboť se otáčel přes středový pás a směřoval k bydlišti. V tu chvíli přijíždělo vozidlo „žlutý anděl“ k nehodám. Když svědek projížděl kolem nehody, tak se na místo volala záchranka. Zaparkoval auto a šel domů, nebylo mu z toho dobře. Po dvou hodinách se svědek vrátil na místo nehody a přihlásil se jako svědek. Svědek není schopen uvést, jak rychle jelo vozidlo, které srazilo chlapce, ale zdálo se mu, že jede rychle. Nic jiného svědka na způsobu jízdy obžalovaného nezaujalo. Svědek uvedl, že místo a přechod zná a dává zde vždy pozor, aby ho nesmetlo auto, když vyjíždí autobus. Chlapec sledoval pouze autobus na protější straně silnice – na zastávce. Svědek neslyšel žádné auto nebo jiné zvuky. Najednou tam bylo auto obžalovaného a svědek se proto domnívá, že obžalovaný nemohl jet pomalu.

Svědka J. N. uvedl k věci následující. Předmětný den svědek řídil autobus ve směru na Prosek. Stál s autobusem v zastávce Nový Prosek. Když chtěl vyjíždět ze zálivu, podíval se do zpětného levého zrcátka a uviděl, že se přibližuje poměrně rychle vozidlo BMW, tudíž ještě chvíli počkal a v okamžiku, kdy jej vozidlo míjelo, slyšel dutou ránu a viděl postavu chlapce, jak letí vzduchem. Následně svědek viděl i dopad chlapce. Obžalovaný narazil na obrubník, poté zastavil a běžel k chlapci a telefonoval. Následně obžalovaný chlapci zkoumal tep, zda žije a poté se začali sbíhat lidé. Svědkovi se dopravní situace nezdála nepřehledná. Není však schopen posoudit, zda tam jiná vozidla nedělala nečekané manévry. Svědek si přesně neuvědomuje, zda vedle něj bylo jiné vozidlo, připouští, že je to možné, mel ho pravděpodobně v mrtvém úhlu zpětných zrcátek. Ve zpětném zrcátku

[REDACTED]

Matka poškozeného P. Ch. uvedla, že D. byl [REDACTED]. D. rád trávil čas s [REDACTED]. D. navštěvoval školní kroužek, [REDACTED].

V hlavním líčení byl dále slyšen **znalec z oboru silniční doprava Ing. František Štefáček**, který uvedl následující. Z analýzy nehodového děje, je nepravděpodobná možnost, že by obžalovaný přidal na rychlosti a následně ubíral, jak uvedl. Toto není možné s ohledem vzdálenosti uváděné obžalovaným nad plánkem dopravní nehody. Vozidlo obžalovaného bylo skutečně ve velmi dobrém technickém stavu, jednalo se o vozidlo, které bylo měsíc a půl staré. Vozidlo mělo najeto kolem 1.500 km. Z analýzy nehodového děje vyplývá, že obžalovaný na začátku reakce měl rychlost 88 km/h s tolerancí 10%, rychlost vozidla obžalovaného se mohla pohybovat od 79 do 97 km/h. V době střetu měl rychlost 80 km/h, s tolerancí 10 % tedy od 72 do 88 km/h. Rychlost chodce D. V. byla na začátku nehodového děje 3 m/s t.j. 11 km/h s tolerancí 10%, tzn. od 10 do 12 km/h a v době střetu měl nulovou rychlost. Ze spisového materiálu, z výpovědí svědků i z analýzy vyplývá, že chodec skutečně při zaregistrování příjezdějícího vozidla BMW M4 v podstatě zastavil a došlo ke střetu. Místo střetu koresponduje v se zanechanou brzdovou stopou, tudíž vzdálenost ve směru jízdy od pravého okraje vozovky 4,1 m a 2m od levého okraje přechodu pro chodce. Bylo to uvažováno ve směru pohybu chodce, zhruba v polovině přechodu pro chodce. Vzdálenost a čas kdy na sebe mohli řidič a chodec reagovat, vzájemná reakce zúčastněných mohla nastat až na začátku nehodového děje, tzn. 1,5 sekundy před střetem, přičemž chodec byl na kraji přechodu pro chodce a řidič byl vzdálen od střetu 37,7 metrů, přímá vzdálenost mezi nimi byla 39 metrů a mohli se vidět téměř na 40 metrů.

Počínání řidiče a chodce z technického hlediska nebylo správné a přiměřené s ohledem na možnosti odvrácení střetu. Řidič vozidla BMW mohl střet odvrátit, pokud by se pohyboval rychlostí 50 km/h, tak by ze stejného místa, kde nastala reakce, zastavil 4 metry před přechodem pro chodce, čímž by jednoznačně střetu zabránil. Pokud by jel nejvýše rychlostí 56 km/h tak by zastavil těsně před přechodem pro chodce. Chodec mohl nepochybně zabránit střetu tím, že by v kritickou dobu nevstupoval vůbec do dráhy předmětného vozidla.

S ohledem na provedenou analýzu předmětné dopravní nehody a možnosti odvrácení střetu stran účastníků dopravní nehody, lze z technického hlediska říci, že hlavní příčinou předmětné dopravní nehody byla vysoká rychlost vozidla BMW M4 RZ: [REDAKCE] na začátku nehodového děje.

Posouzení reálnosti výpovědi obžalovaného a svědků dopravní nehody z technického hlediska. Při komplexním rozboru poskytnutých výpovědí byla zjištěna jedna zásadní odlišnost u výpovědí H [REDAKCE] V [REDAKCE] a M [REDAKCE] V [REDAKCE], kteří se shodli, že před střetem nebo spíše před přechodem pro chodce se v době dopravní nehody pohybovalo vozidlo světlé barvy. Pokud by takové vozidlo na tomto místě skutečně jelo a nacházelo se v pravém jízdním pruhu, pak by i přesto obžalovaný mohl zpozorovat chodce na vzdálenost 20,5 m před místem střetu. K tomu, aby zastavil při stejné reakci, kterou měl během nehodového děje a stejné intenzitě brzdění, před přechodem pro chodce by stačilo, aby na počátku reakce jel rychlostí 48 km/h. Z kamerového záznamu, který byl znalci poskytnut, je vidět, že až bezprostředně po dopravní nehodě přijíždělo vozidlo světlé barvy do záběru kamery, tzn. vozidlo světlé barvy přijelo až po střetu, v době střetu tam nemohlo být. U výpovědi obžalovaného byla zjištěna odlišnost subjektivního odhadu vzdálenosti mezi jeho vozidlem a zprava vbíhajícím chodcem na přechod pro chodce. Obžalovaný uváděl, že chodec byl natočen čelem k němu, nicméně z posudku z oboru lékařství vyplývá, že došlo k nárazu právě na levý bok. K primárnímu nárazu došlo, když chodec byl postaven vůči vozidlu levým bokem.

Ostatní části výpovědi svědků a obžalovaného, lze z technického hlediska považovat za akceptovatelné.

Další případné sdělení znalce při zkoumání a mající vliv na posouzení věci:

Řidič se s vozidlem BMW pohyboval na začátku nehodového děje v levém jízdním pruhu v těsné blízkosti střední podélné čáry přerušované. Na pohyb chodce D [REDAKCE] V [REDAKCE] u přechodu pro chodce reagoval v obvyklé reakční době. Znalec uvádí, že řidič reagoval velice rychle.

Znalec dále uvedl, že pokud měl obžalovaný skutečně reagovat na vyjíždějící autobus ze zálivu, jak uvedl ve výpovědi, není to časově možné. S ohledem na začátek brzděné stopy, a vzdálenost, kde začal reagovat, to není reálné. Obžalovaný nemohl přidat a zároveň brzdit, toto není technicky možné. V časovém horizontu 1,2 sekundy není takovýto manévr možné provést. Obžalovaný uváděl, že na chodníku byl keř, ten však nebránil ve výhledu, na místě dopravní nehody se nachází ostrůvek, který je lemován chodníkem o šíři asi 2 metry, zábradlí bylo vyplněno plastovou výplní a bylo vysoké zhruba 1,1 metru, zatímco chodec byl vysoký cca 1,5 metru. Pohledové možnosti byly takové, že chodec byl viděn ještě 0,4 metru nad daným zábradlím a mohl být obžalovaným spatřen ještě před vstupem na vozovku.

Znalec znázorňuje na situačním plánu a ve znaleckém posudku, proč je přesvědčen o tom, že autobus nepřekážel ve výhledu – nenacházel se na spojnici mezi vozidlem obžalovaného a chlapcem ve chvíli, kdy na sebe mohli začít reagovat. Chování účastníků bylo dle názoru znalce nepřiměřené v dané situaci, i kdyby obžalovaný zrychlil, tak i zrychlení je

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED]

[REDACTED] Průběh nehody dobře vysvětluje utrpěná zranění. Smrt poškozeného nastala dne [REDACTED] v [REDACTED] hodin. Bezprostřední příčinou smrti D [REDACTED] V [REDACTED] bylo [REDACTED]. Toto poranění bylo smrtícím poškozením na zdraví samo o sobě a smrti se nedalo zabránit žádnou pomocí.

Soud dále provedl **listinné důkazy**, především se jednalo o protokol o nehodě v silničním provozu, z něhož soud zjistil především osoby zúčastněné na dopravní nehodě, stejně tak vozidla, jakož i rozsah poškození vozidla, a konečnou polohu poškozeného. Dále byl v hlavním líčení shlédnut kamerový záznam z kabiny autobusu, ze kterého je patrný způsob jízdy obžalovaného před nehodou a projetí vozidla (jedoucího v jízdním pruhu blíže k zastávce BUS) až po nehodě. Obžalovaný zaslal rodičům poškozeného omluvný dopis. Další listinné důkazy se týkaly léčení a následného úmrtí poškozeného. Další skupinu listinných důkazů tvořily zprávy k osobě obžalovaného, bylo zjištěno, že byl do současné doby [REDACTED]. Aktuální stav jeho bodového hodnocení řidiče je [REDACTED] bodů, přičemž má [REDACTED].

Soud **hodnotil** provedené **důkazy** jednotlivě i v jejich souhrnu, a to podle svého vnitřního přesvědčení, jak mu ukládá ust. § 2 odst. 6 tr.řádu. V trestním řízení bylo vcelku nesporné, že obžalovaný svým způsobem jízdy zavinil dopravní nehodu, neboť jel nepřiměřenou rychlostí (min. 79 km/hod. na počátku nehodového děje, 72 km/hod. nárazová rychlost) v místě, kde je povolena rychlost 50 km/hod., a nestačil tak včas zabrzdít a srazil poškozeného D [REDACTED] V [REDACTED] přebíhajícího po přechodu pro chodce. Nesporné bylo též to, že [REDACTED] poškozený zemřel, přičemž příčinou smrti byla zranění vzniklá v důsledku dopravní nehody. Spor byl snad pouze o to, zda obžalovaný jel vysokou rychlostí po delší dobu před nehodou, nebo zda bylo reálné, jak popisoval obžalovaný, že se rychlou akcelerací na úrovni autobusové zastávky snažil vyhnout případné kolizi s ostatními vozidly. Z výpovědi znalce jednoznačně vyplynulo, že obžalovaný nemohl v tak krátkém časovém i prostorovém úseku nejprve výrazně zvýšit rychlost a následně intenzivně brzdit, neboť započtením případné nutné reakční doby by byl výrazně překročen časový úsek, který obžalovaný „spotřeboval“ na projetí vzdálenost od místa počátku reakce na hrozící střet s poškozeným do vlastního střetu. Sporné bylo rovněž, zda se v době počátku reakce obžalovaného na pohyb poškozeného nenacházelo v jízdním pruhu mezi obžalovaným a autobusem stojícím v zastávce jiné vozidlo, které by bránilo obžalovanému ve výhledu. Přítomnost takového vozidla nebyla dokazováním jednoznačně prokázána ani vyvrácena,

nicméně soud se kloní k názoru znalce, že z kamerového záznamu (z kabiny autobusu) lze dovodit, že takovéto vozidlo výhledu obžalovaného bránit nemohlo, neboť místem nehody projelo výrazně později. Nicméně z výslechu znalce má soud za prokázané, že i v případě, že by takovéto vozidlo po určitou dobu bránilo obžalovanému ve výhledu, byl by při dodržení rychlosti 48 km/hod. a stejné intenzitě brzdění obžalovaný schopen zastavit před místem střetu, t.j. při dodržení povolené rychlosti by do D█████ narazil minimální rychlostí a nepůsobil by mu tak fatální poranění. Soud má po provedeném dokazování za prokázané, že poškozený D█████ se pohyboval po přechodu výrazně vyšší rychlostí, než je běžná chůze a soustředil se na autobus přijíždějící na protilehlou zastávku, je tak vysoce pravděpodobné, že se před vstupem do vozovky nerozhlédl, jak uváděl svědek J█████

Soud má tak za jednoznačně prokázaný skutek uvedený ve výroku tohoto rozsudku. Jednání obžalovaného je pak třeba hodnotit jako **přečin usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr.zákoníku.**

Obžalovaný svým jednáním porušil zájem společnosti na ochraně lidského života. Obžalovaný jednal protiprávně, svým jednáním porušil důležité povinnosti ve smyslu § 143 odst. 2 tr. zákoníku vyplývající z ust. § 4 písm. a), b), c), § 5 odst. 2 písm. f) a § 18 odst. 4 ZSP. Obžalovaný se řádně nevěnoval silničnímu provozu, když dostatečně nesledoval situaci v provozu, vysoce překročil v místě povolenou rychlost, a na přechodu pro chodce srazil poškozeného, přičemž mu způsobil mnohačetná zranění, podrobně popsaná ve znaleckém posudku z oboru zdravotnictví, odvětví soudního lékařství, na jejichž následky poškozený zemřel. Soud je toho názoru, že obžalovaný spáchal uvedený trestný čin z hrubé nedbalosti, neboť v okamžiku, kdy jel po komunikaci, kterou důvěrně zná a je si vědom umístění dvou zastávek autobusů v bezprostřední blízkosti přechodu pro chodce, jel rychlostí přesahující min. o 29 km/hod. t.j. o 58 % v místě povolenou rychlost, což svědčí dle názoru soudu o zřejmé bezohlednosti pachatele k zájmům chráněným trestním zákonem. Přístup obžalovaného k požadavku náležité opatrnosti tak svědčí o jeho zřejmé bezohlednosti k zájmům chráněným trestním zákonem. Obžalovaný svým jednáním hrubě porušil náležitou míru povinné opatrnosti jak v rovině objektivní, tak v rovině subjektivní. Obžalovaný porušil povinnosti uložené mu jako řidiči zákonem o silničním provozu, jak bylo uvedeno shora, dokonce jde o povinnosti důležité, neboť jejich nedodržením obvykle vzniká nebezpečí smrti či újmy na zdraví pro další účastníky v silničním provozu (rovina objektivní), při tom v dodržení těchto povinností v daný okamžik obžalovanému nic nebránilo (rovina subjektivní). Zavinění v uvedeném směru se vztahuje i na smrtelný následek, protože obžalovaný si měl a mohl představit jako možné, že v důsledku jeho jednání může k takovému následku dojít a to obzvlášť při překročení povolené rychlosti v bezprostřední blízkosti přechodu pro chodce, zejména za situace, kdy v zastávce u tohoto přechodu stál autobus a mimo jiné hrozilo rizikové chování chodců, kteří přijeli tímto autobusem.

Uvedené jednání především s ohledem na vzniklý následek je natolik závažné, že jakékoliv jiné postižení než v trestním řízení by neodpovídalo společenské škodlivosti činu (§ 12 odst. 2 tr. zákoníku).

Trest soud ukládal v souladu s ust. § 39 odst. 1 tr.zákoníku, přihlédl především

k povaze a závažnosti spáchaného trestného činu, k poměrům pachatele a jeho dosavadnímu způsobu života, k možnostem jeho nápravy, jakož i k chování obžalovaného po činu. Obžalovaný se dopustil přečinu, ovšem jednoho z nejzávažnějších trestných činů v dané kategorii – přečinu usmrcení z nedbalosti podle § 143 odst. 1, 2 tr. zákoníku. Závažnost daného jednání je dána především závažností následku způsobeného předmětnou dopravní nehodou. Při rozhodování o trestu je ovšem také třeba přihlídnout k tomu, že obžalovaný velmi výrazně překročil v místě povolenou rychlost (o více než 50 %), ač velmi dobře zná umístění předmětného přechodu pro chodce. Nedodržení předepsané rychlosti je porušením jedné z nejdůležitějších povinností, neboť bez dodržování této povinnosti prakticky není možný bezpečný silniční provoz a nedodržení této povinnosti v blízkosti přechodu pro chodce může mít (obdobně jako v tomto případě) fatální následky. Toho si měl být obžalovaný jako zkušený řidič a nadto i rodič vědom. Obžalovanému prospívá, že se na něj hledí jako na osobou bezúhonnou. Avšak přitěžuje mu skutečnost, že spáchal v minulosti [REDAKCE] a jeho bodové hodnocení řidiče je [REDAKCE] bodů. Soud při svém rozhodování o výši trestu zohlednil rovněž skutečnost, že poškozený se před vstupem na vozovku s velmi vysokou pravděpodobností nerozhlédl a vyrazil na přechod, aniž by se soustředil na cokoliv jiného, než autobus přijíždějící do protilehlé zastávky. Ze všech uvedených důvodů soud ukládal obžalovanému již **nepodmíněný trest odnětí svobody** byť při spodní hranici zákonné trestní sazby (1 rok až 6 let), tedy **v trvání 18 měsíců**.

Soud obžalovaného zařadil pro výkon trestu odnětí svobody **do věznice s dohledem** podle ust. § 56 odst. 2 písm. a) tr.zák. Obžalovanému byl ukládán trest za přečin spáchaný z nedbalosti a obžalovaný dosud nebyl ve výkonu trestu pro úmyslný trestný čin. Z uvedeného důvodu soud uložil obžalovanému vykonat trest odnětí svobody ve věznici s dohledem, jak vyplývá z uvedeného ustanovení. Soud měl za to, že ani není důvod využít zvláštního ustanovení § 56 odst. 3 tr.zák. a zařadit obžalovaného do jiného typu věznice, než shora uvedeného, jak předvídá též trestní zákoník.

Soud dále uložil obžalovanému podle ust. § 73 odst. 1 tr.zákoníku **trest zákazu činnosti** spočívající v zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu **na dobu 5 let**. Za trestné činy spáchané v dopravě za současného porušení důležité povinnosti, zvláště je-li takovým činem způsobena smrt jiného, je potřeba uložit též trest znemožňující později obžalovanému spáchat stejnou trestnou činnost, tedy trest zákazu činnosti, který bude spočívat v trestu zákazu řízení motorových vozidel všeho druhu. Tento trest přitom mohl soud vyměřit ve výměře od 1 roku do 10 let, soud měl za to, že je třeba již přikročit k přísnějšímu postižení obžalovaného trestem a to již v polovině zákonné trestní sazby. Za adekvátní pak považoval soud trest ve výměře 5 let. Obžalovaný má řidičské oprávnění delší dobu, je tedy řidičem zkušeným, který však jak je zřejmé z karty řidiče, příliš nerespektuje pravidla silničního provozu. Nyní dokonce porušil důležitou povinnost, překročil výrazně povolenou rychlost, což mělo za následek způsobení smrti jiného.

Soud dále rozhodoval o nárocích poškozených. V souladu s ustanovením § 228 odst. 1 tr.ř. uložil obžalovanému povinnost zaplatit poškozeným rodičům zemřelého D [REDAKCE] - P [REDAKCE] Ch [REDAKCE] nar. [REDAKCE] nemajetkovou újmu ve výši [REDAKCE] Kč, a M [REDAKCE]

V [REDACTED], nar. [REDACTED], nemajetkovou újmu ve výši [REDACTED] Kč a náhradu škody ve výši 64.547,- Kč. Náhradu škody otci zemřelého soud přiznal v plné výši, se kterou se připojil k trestnímu řízení, když tuto částku představují náklady vynaložené v souvislosti s pohřbem D [REDACTED]. Nemajetkovou újmu soud přiznal pouze oběma rodičům a v částce výrazně nižší, než s jakou se připojili k trestnímu řízení. Soud prováděl dokazování pouze výslechem obou rodičů a pro rozhodování o nárocích dalších připojených tak neměl dostatečné podklady, nadto se soud domnívá, že z pohledu občanskoprávního zavinění vzniku „škody“, je potřeba brát v úvahu spoluzavinění poškozeného (nerozhlédnutí se před přechodem a pod.), které pro účely trestního řízení nebylo potřeba dále a podrobněji dokazovat, neboť pro rozhodování o vině a trestu toho nebylo zapotřebí a další dokazování by neúměrně protahovalo trestní řízení, nicméně pro rozhodování o výši náhrady nemajetkové újmy je nutno v tomto směru dokazování doplnit. Soud se domnívá, že zejména pozůstalým rodičům nemůže žádná finanční částka zcela kompenzovat jejich ztrátu. Při stanovování výše nemajetkové újmy u obou rodičů zohlednil soud následující: Otec podřídil celý svůj soukromý život péči o syna, matka rovněž o syna pečovala řádně a vychovávala jej spolu s dalšími dětmi. Oba rodiče vkládali naděje do budoucnosti svého dítěte, které bylo ještě poměrně nízkého věku a jeho ztráta tak výrazně ovlivnila další životní pouť obou rodičů. Soudu se jeví výše uvedené částky jako odpovídající uvedeným skutečnostem, když považoval za spravedlivé, aby každému z rodičů přiznal částku stejnou a to zejména za situace, kdy stávající judikatury v obdobných věcech (t.j. ve věcech civilních) není ani zdaleka ustálená, soud tak případné úvahy o možnosti a vhodnosti různé výše odškodnění pro každého z rodičů ponechává na soudu rozhodujícím věci občanskoprávní.

Dle ustanovení § 229 odst. 2 tr.ř. soud oba poškozené rodiče odkázal se zbytkem jejich nároku na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Jak je výše uvedeno, soud neměl dostatek podkladů k rozhodování o nárocích dalších připojených blízkých zesnulého a podle § 229 odst. 1 tr.ř. tak odkázal M [REDACTED] Ch [REDACTED] nar. [REDACTED], L [REDACTED] Ch [REDACTED], nar. [REDACTED] a R [REDACTED] M [REDACTED], nar. [REDACTED], s jejich nároky na náhradu škody a nemajetkové újmy na řízení ve věcech občanskoprávních.

Soud ve svém rozhodování omylem opomněl poslední připojenou VZP ČR, avšak je toho názoru, že její nárok na náhradu škody bude uspokojen z povinného ručení vozidla řízeného poškozeným. Nicméně se VZP ČR omlouvá, za případné nepřijemnosti způsobené tímto opominutím.

P o u ě n í : Proti rozsudku lze podat odvolání do 8 dnů ode dne doručení písemného vyhotovení tohoto rozsudku k Městskému soudu v Praze prostřednictvím soudu zdejšího. Právo podat odvolání nenáleží osobám, které se ho výslovně vzdaly. Odvolání musí být ve stejné lhůtě odůvodněno tak, aby z něho bylo patrné, v jakých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo, jsou odvoláním vytýkány.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda je podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo v neprospěch obviněného. Poškozený může podat odvolání proti výroku o náhradě škody, nebo proti tomu, že takový výrok učiněn nebyl. Obžalovaný je oprávněn podat odvolání pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká. Odvolání lze opřít o nové skutečnosti a důkazy.

V Praze dne 9. září 2015

Ing. Mgr. Hana Chaloupková
předsedkyně senátu

Za správnost: Pospíšilová